

fra Odense havde raadet, var Minerne ikke blevet udlagt. Men saa var vor Neutralitet altsaa blevet krænket efter det ærede Medlems Mening. Det vil altsaa sige, at hvis Venstre havde været ved Styret i 1914, var der, efter hvad Venstres Ordfører siger, ikke Sandsynlighed for, at vi havde faaet Sønderjylland tilbage, for saa var vor Neutralitet blevet krænket, fordi vi havde afslaaet det, der var Tale om. Den nævnte Udtalelse var saa vidunderlig, at det undrer mig, at det ærede Medlem vilde fremsætte den. Dertil vil det ærede Medlem maaske sige: Det var ikke det, jeg mente; det, jeg mente i mine indledende Bemærkninger, var, at hvis vi havde afrustet, saa —. Men hvad foretog vi os ved Mineudlægningen? Vi imødekom et Ønske fra tysk Side. Det var det, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nærede Betænkelse ved at gøre: at imødekomme et Ønske fra tysk Side. Men det er dog noget for naivt at tro, at Frankrig og England, da Krigen sluttede, skulde sige saaledes: Fordi I viste jer imødekommende i August 1914 overfor et Ønske fra tysk Side, skal I have Sønderjylland nu, da Krigen er sluttet. Jeg har ikke noget imod, at vi drøfter Mineudlægningen og tillægger den den Betydning, det ærede Medlem gør. Men een Ting henstiller jeg til det ærede Medlem: skulde vi ikke prøve paa at holde Sønderjylland ude af denne Diskussion? Mon det ikke var praktisk at holde dette Spørgsmaal ude af Diskussionen, for jeg tror, at netop det, at Danmark har haft et Militærvæsen, og netop det, at man har misbrugt det i givne Situationer, er, efter alt hvad der foreligger, Skyld i, at vi saa længe maatte se den Del af Sønderjylland, som nu er kommet tilbage, under Fremmedherredømme. Det var, fordi vi havde et Militærvæsen og havde en Tillid til det, som viste sig ubegrundet. Jeg tror, at hvis vi skal have Haab om at bevare Sønderjylland, skal vi ikke idelig tale om Godgørenhed fra andres Side, men om den Ret, som ligger i, at en Folkeafstemning har tilkendegivet, hvor Befolkningen ønsker at høre hen, og naar vi derefter skulde indlede en Forhandling om Tilbagegivelse, skulde vi ikke raabe os hæse om, at vort Haab rakte videre, saadan som Venstre og Konservative raabte i 1920, ikke raabe „Flensborg hjem“, men søge at underbygge den Grænse, vi har faaet og saa i øvrigt holde Sønderjylland ude af Diskussionen, naar vi taler om, hvorledes Danmark skal ordne sit Militærvæsen. For det tror jeg, vi kan sige, at skulde der komme Ønsker frem fra anden

Side om at faa Sønderjylland, vilde det saa vist ikke være vort Militærvæsen, der skulde hjælpe os til at bevare det; det tror jeg alle vil indrømme.

Endelig har jeg endnu en Bemærkning i Anledning af et Citat, det ærede Medlem Hr. Brorsen fremsatte, af nogle Udtalelser af den svenske socialdemokratiske Forsvarsminister Per Albin Hansson, Udtalelser, som det ærede Medlem sagde jeg havde godt af at læse. Jeg synes ogsaa selv, at jeg har læst dem med noget Udbytte, jeg kendte dem i øvrigt, inden det ærede Medlem citerede dem. Det ærede Medlem sagde, at han var enig med Per Albin Hansson i, at hvis et Land skulde forsvare sig, skulde det forsvare sig paa en saadan Maade, at det ikke ligefrem lokkede en Modstander til at komme for at bryde Neutraliteten, men Forsvaret skulde være et Forsvar, der skulde være vanskeligt at bryde. Jeg spørger det ærede Medlem: Har han den Opfattelse, at saaledes er Danmarks Forsvar beskaffent i Dag, at det altsaa ikke er et Forsvar af den Art, at det lokker en Modstander til at krænke Neutraliteten, men at det er et Forsvar, der er vanskeligt at bryde, og derfor har vi udnyttet Situationen? Da Sveriges Stilling i Modsetning til Danmarks bruges meget i Agitationen, vil jeg gerne sige, at naar man taler om, at de svenske Socialdemokrater stiller sig i alt væsentligt som Venstre her i Danmark, er intet mere urigtigt, fuldkommen urigtigt. Hvis man i Dag vilde give en Militær den Opgave at sige os, hvad kræver mest af Penge, Materiel og Mandskab, at forsvare Sverige eller forsvare Danmark, er jeg tilbøjelig til at tro, at der vilde blive svaret: Disse to Lande er i alt væsentligt lige vanskelige at forsvare; maaske man dog vilde sige, at Danmark er det vanskeligste. Ovre i Sverige har man en Forsvarsordning, der koster et Par Hundrede Millioner Kroner. Hvis det svenske Socialdemokratis Forslag gennemføres, reduceres Forsvaret derovre til at koste 150 Mill. danske Kr. Det vil altsaa sige, at Sverige siger: Af Hensyn til de os omgivende Lande opretholder vi et Forsvar, der er vanskeligt at bryde. Under Valgkampen i Sverige for nylig, netop om Forsvarssagen, blev der fra Konservatives og Venstres Side ydet Modstand mod Socialdemokraternes Forslag om kun at yde 150 Mill. Kr. til Forsvaret, og de Konservative derovre sagde: Hvis I ikke vil ofre mere end 150 Mill. Kr., bliver dette Forsvar ikke dyrt at bryde, saa maa vi hellere afruste. Det var altsaa Stillingen i Sverige